

njena pričujoča poglavja, čeprav je priročnik uporaben pravzaprav za vsakogar.

Njegov namen je drzen, morda celo predrzen. S kratkimi pisnimi vajami želi omogočiti uporabnici in uporabniku, da v praktični, neposredni obliki usvojita temeljne koncepte, principe in strategije prepričevanja in utemeljevanja. Povedano z drugimi besedami, skozi opravljanje štirinajst različnih pisnih nalog uporabnica in uporabnik pričujočega priročnika postopoma pridobita nekaj osnovnih retorično argumentativnih veščin: od izrazito upovedovalnih, narativnih tehnik pa vse do prepričevalnih in argumentativnih mehanizmov, ki vsebujejo tako razumevanje retorične situacije (tj. oceno govorca, občinstva in primernege jezika) kot tudi opredelitev spornega stališča in konstrukcijo argumentov, ki to stališče podpirajo ali mu nasprotujejo.

Priročnik tako ponuja neke vrste bližnjico, saj jima omogoča neposredno izkušnjo z retorično prakso, ne bi za to morala preštudirati tudi 2500 let razvoja retorične teorije. A to nikakor ne pomeni, da od njiju ničesar ne pričakuje in ne zahteva »v zameno«. S prepričljivostjo in utemeljenostjo je pač tako, da moramo v iskanju njune uresničitve v ozir vedno znova jemati marsikaj in marsikoga. Zato priročnik od uporabnice in uporabnika pričakuje zlasti stalno pripravljenost za poglobljeno raziskovanje in obravnavo najrazličnejših družbenih in kulturnih fenomenov, brskanje po spletu, listanje po časopisju, prebiranje strokovne in druge literature. Na drugi strani pa brez zadržkov zahteva disciplino misli in jezika, ki se tako ali drugače odraža v končnih pisnih izdelkih, sestavljenih po jasnih navodilih. Prav slednja, to je disciplina (in če *mutatis mutandis* izhajamo iz definicije iz SSKJ, ki pravi, da gre za »podrejanje, podreditvev pravilom, predpisom, ki so obvezni za vse članke kake skupnosti«), je namreč lastnost, ki je temeljno skupna tako retoriki kot argumentaciji. Obe diskurzivni praksi v najširšem smislu določajo pravila, ki se jim mora govorka ali govorec *podrediti*, če želi prepričati svoje poslušalce, da so stvari takšne, kot trdi, da so. In zlasti za disciplino v smislu (samo)obvladovanja bodisi na ravni vsebine, njene organizacije ali predstavitve se zdi, da prepogosto umanjka, kadar nas nekdo nagovarja.

Zato končni namen te drobne knjižice niso vaje v ustvarjalnem pisanju (čeprav jo je navsezadnje mogoče videti tudi v tej luči), temveč gre bolj za usvajanje konkretnih strategij prepričevanja in utemeljevanja. V posameznih nalogah so te strategije prepoznavne zlasti kot principi razčlenjevanja, ki so zamejeni s specifičnimi (kontekstualnimi) okoliščina-